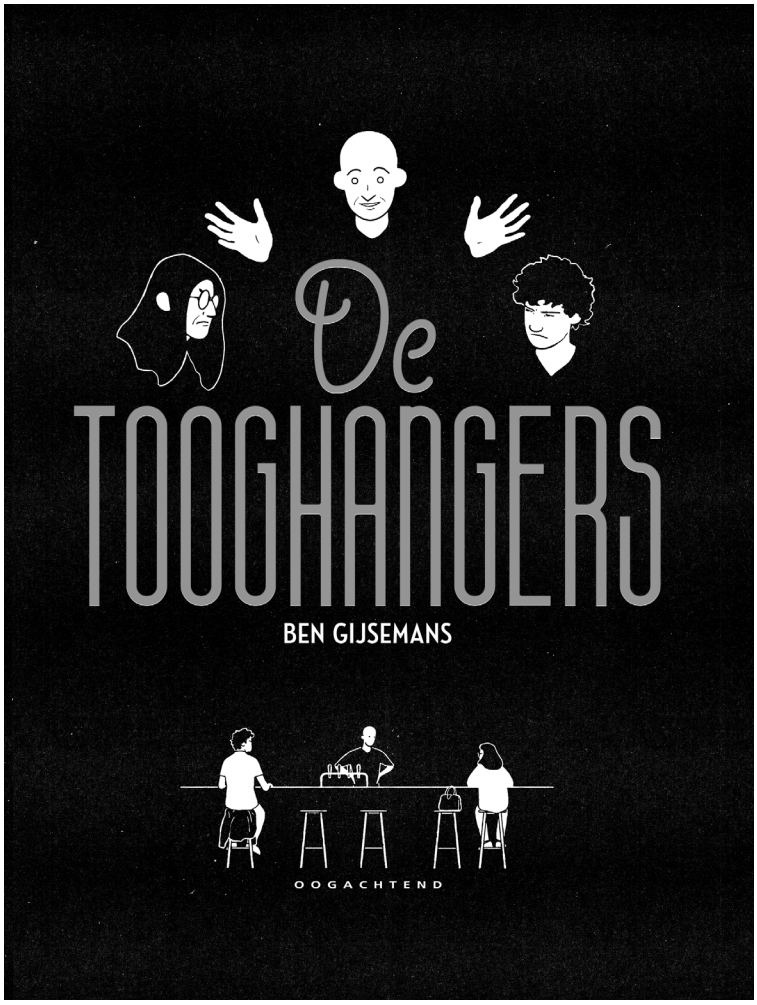

Visit www.flandersliterature.be for information about translation grants.

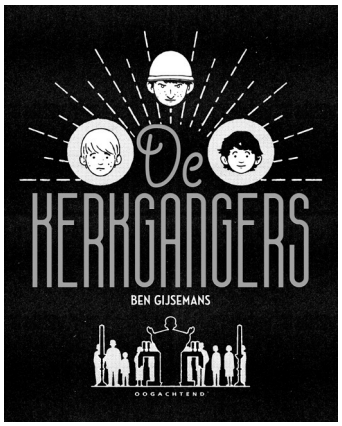

The Barflies forms a diptych with Ben's previous album *The Churchgoers*.

The Barflies

Ben Gijsemans

In café The Yeastologist, a tumultuous conversation takes place between two old friends. Writer Carl attempts to convince bartender Peter of his book wisdom, but, from behind his bar, Peter sees more worth in his own life-vision. When someone else at the bar interjects, tempers flare, alcohol starts flowing, and Carl stumbles upon the limits of his own belief.

Ben Gijsemans (b.1989) *studied audiovisual arts and comics in Ghent and Brussels. The first chapter of his debut Hubert was his thesis. It was very well received at home and abroad. Gijsemans' drawings are incredibly detailed, and more often than not depict loners who feel out of place among other people.*

Photo © Ben Gijsemans

www.oogachtend.be
elaine@elami-agency.com

Original title : De Tooghangers (Oogachtend, 2023. Hardcover, 22x27 cm. 160 pp.)

10.
p: Are you by yourself or are you early?
11.
c: Early.
p: Specially for me?
c: Just because I don't have anything better to do.
p: If you're gonna be like THAT
you can move right on over to the other end of the bar!
Beer?
c: Please, I have to wet my whistle.
p: I see, you're about to give me a hard time again tonight.
c: Slow night?
p: Looks like it. But you never know.
12.
Last week I had a really quiet one
Just when I decide to close up, a whole crowd shows up.
A wandering stag party.
A stag party? Here?
p: Put it on your tab?
c: Yeah, add it on.
Excuse me, miss?
Peter - him, that is - doesn't mean anything by it. He always tells me to move to the other side of the bar, it's just a joke of ours. It has nothing to do with you.
13.
lady: Is the toilet occupied?
p: The toilet? Erm, no idea.
You're free to check.
She's been here since half five.
She hadn't moved a muscle until just now.
c: Her bladder must have been very full.
p: She drinks very slowly.
c: Not good for business, good for her, though.
p: She pays in small change. I don't think she has a choice.
14.
c: You mean she's rationing herself?
p: I suspect so.
c: Are you diluting her drinks?
p: Of course.
c: Is it possible I've seen her before?
Isn't she one of your regulars?
p: Not really, no. She only comes in sporadically.
c: Hmm, she seems familiar.
p: Since when do you take an interest in my regulars?
c: Wait, I remember! She's the rock-animal.
p: Rock-animal?
c: A matter of speech… It was a comparison that imposed itself when I was here with a couple of friends.

p: You weren’t bothering her, I hope?
c: No, no, don’t worry, we were sitting quite far from her.
And really, the comparison applied to barflies in general, she merely inspired it.
We weren’t bothering her at all.
p: Alright, then.
c: She was sitting at that end of the bar, on her own, just like now.
Haha, that was such a pleasant evening. For us, anyway.
We laughed a lot.
15.
Don’t you want to know what a rock-animal is?
p: Knowing you? Probably not.
But I don’t know the magic spell to shut you up yet.
c: So much the better.
It might seem a little far-fetched at first, so bear with me.
The rock-animal - no idea what it’s real name is - is a small tadpole-like creature that lives at the bottom of the ocean.
But the comparison draws from what it does after. The little creature swims around for a while…
Or no, wait. Maybe it had legs.
p: Curious where this is going.
c: Alright, so the creature wanders around and finally decides on a spot where it wants to stay forever. A rock, or something, somewhere it can sit in peace.
And here it comes.
It makes itself comfortable on the rock and, picture this, STARTS EATING ITS OWN BRAIN!
Can you imagine? Essentially, the creature **chooses** to live on as a kind of plant.
From then on, it feeds itself of off what floats by in the water without a worry in the world.

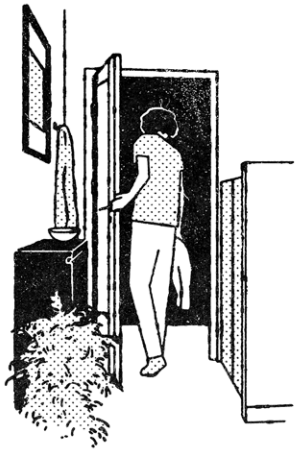

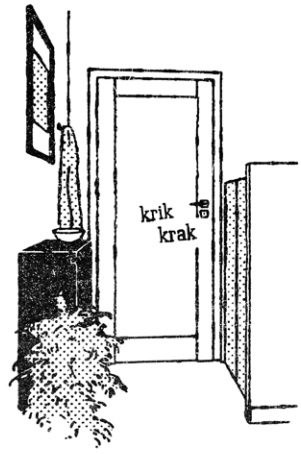
krik
krak

zzzzip

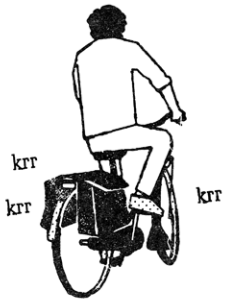
krr
krr
krr

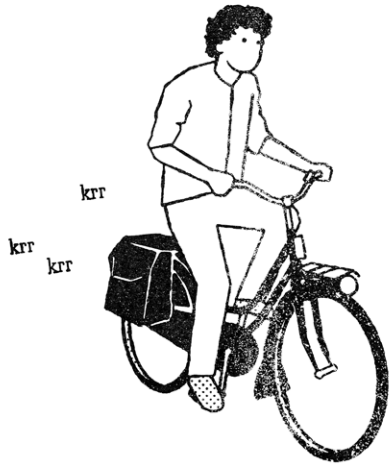
krr
krr
krr
krr

DE PINTOLOOG

hoofdstuk 1

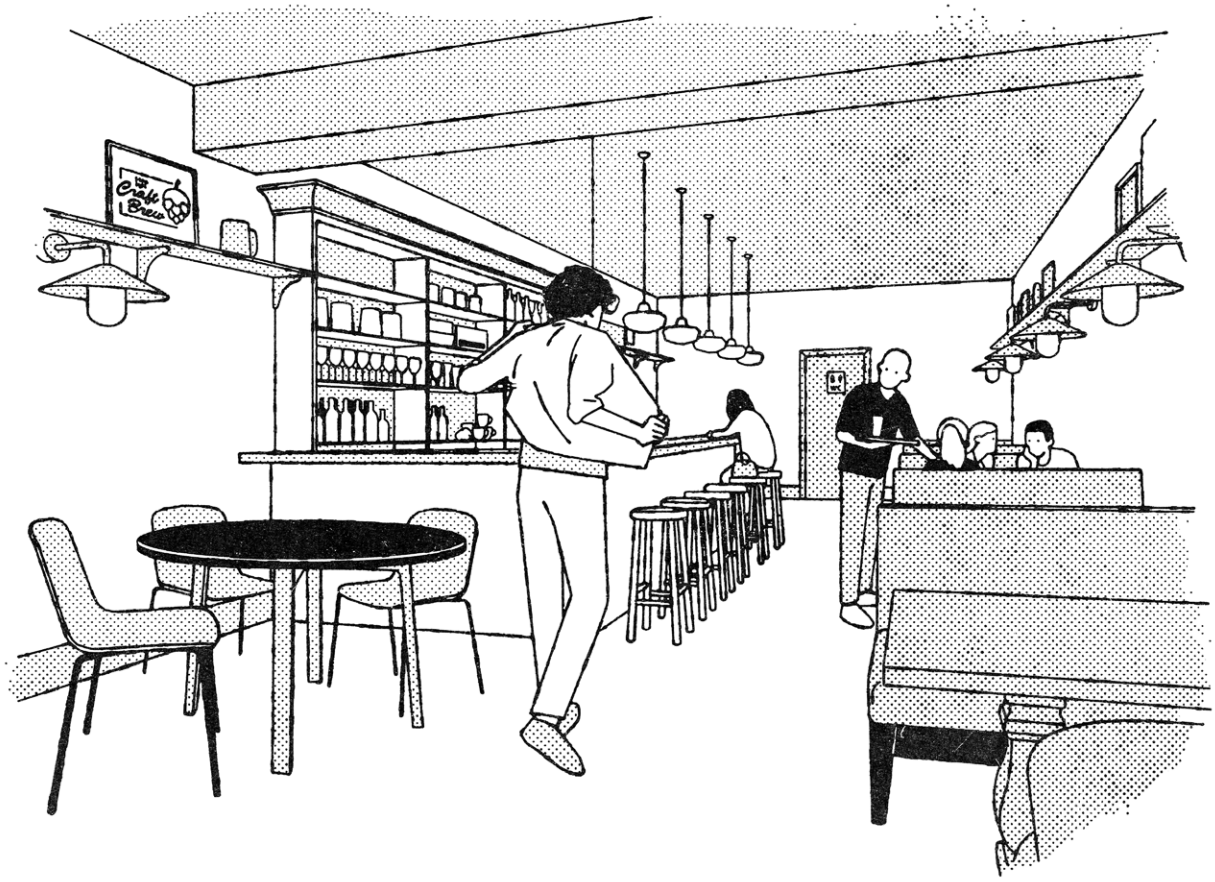
Craft Brew

Ben je maar alleen
of ben je te vroeg?

Te vroeg.
Speciaal voor mij?
Enkel omdat ik niets beters te doen heb.
Ga je ZO beginnen?

Verhuis dan maar stante pede naar de andere kant van de toog!

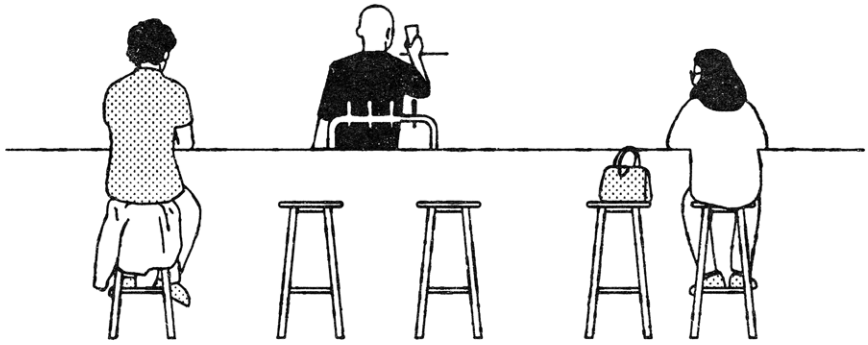

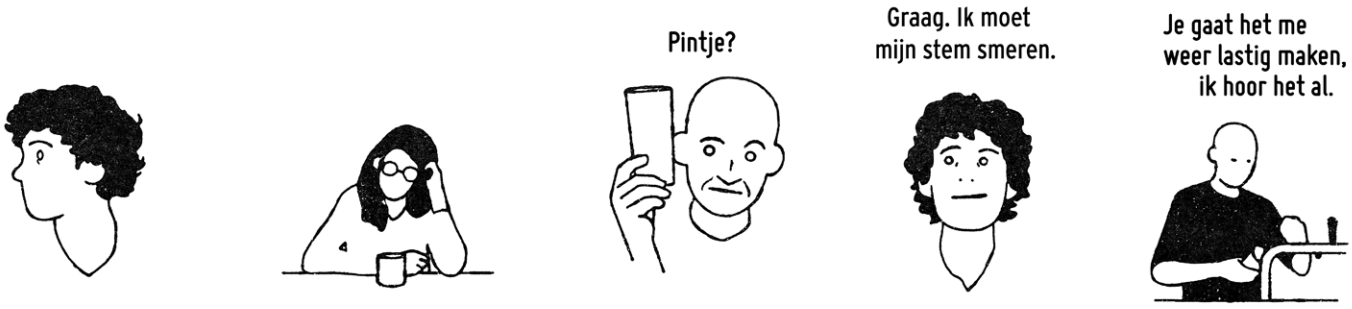
Pintje?
Graag. Ik moet mijn stem smeren.
Je gaat het me weer lastig maken, ik hoor het al.

Vorige week had ik ook zo'n kabbelende avond. Maar net toen ik besloot om het café te sluiten, kwam er plots een hele bende binnen.

Ik had mijn sleutels al in mijn handen.

Een vrijgezellenfeest op de dool.

Rustige avond?

Zo ziet het ernaar uit, ja.

Maar je weet maar nooit.

Een vrijgezellenfeest? Hier?

Zet ik het op je rekening?

Ja, schrijf maar op.

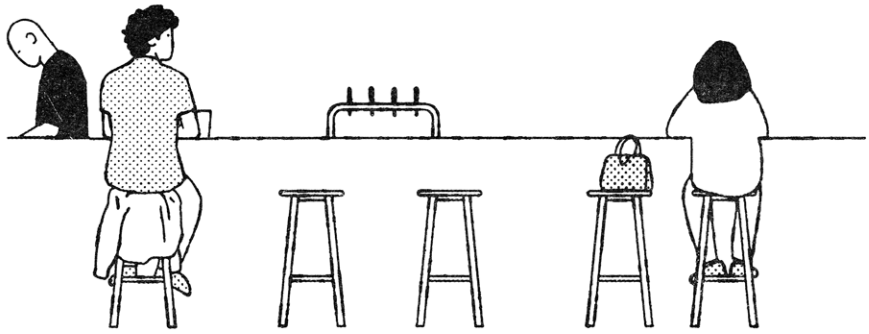

Excuseer, mevrouw?

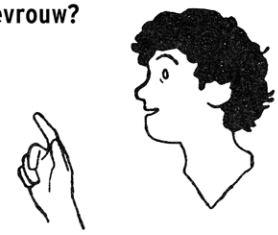

Peter – ***hij dus*** – bedoelt er niks mee, hoor. Hij zegt altijd dat ik aan de andere kant van de toog moet zitten, dat is gewoon een van onze mopjes.

Het heeft niets met u te maken.

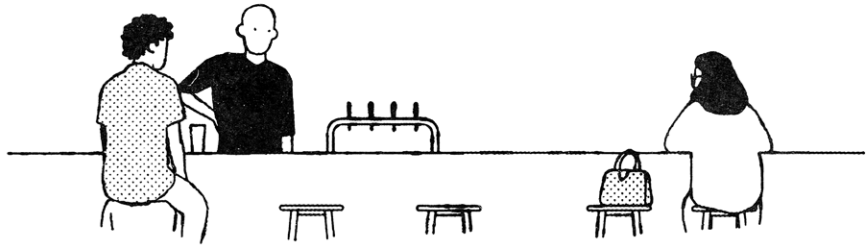

Is de wc vrij?

De wc? Euh, geen idee.
Kijk gerust zelf eens.

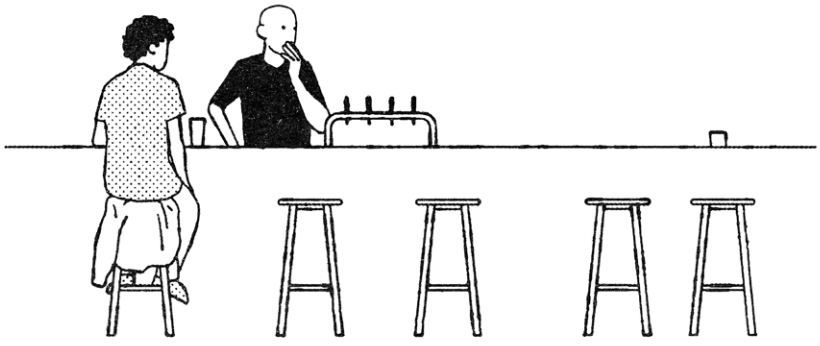

Die zit hier al sinds
halfzes.

Ze had nog geen
vin verroerd.

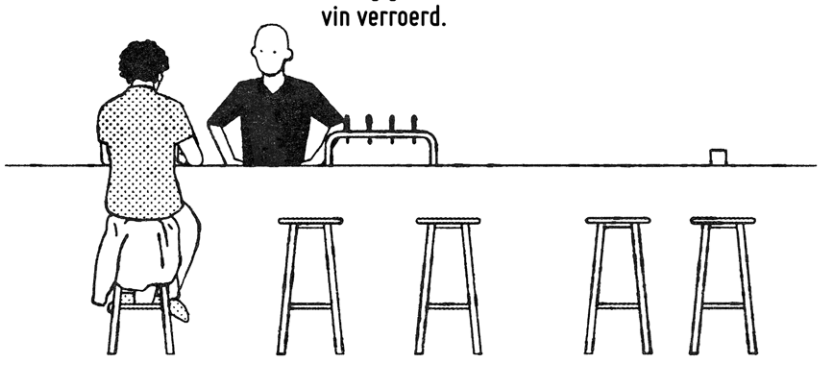

Dan zal ze wel
een volle blaas
hebben.

Ze drinkt heel traag.

Niet goed voor jouw kassa,
maar wel goed voor haar.

Ze betaalt in muntjes.
Ik denk dat ze niet
anders kan.

Je bedoelt dat ze aan het rantsoeneren is?

Ik vermoed het.

Verdun je haar drank?

Uiteraard.

Kan het zijn dat ik haar hier al eerder heb gezien? Is ze niet een van je vaste tooghangers?

Niet echt, nee.

Ze komt hier slechts heel af en toe.

Hm, ergens komt ze me bekend voor.

Sinds wanneer heb jij belangstelling voor mijn tooghangers?

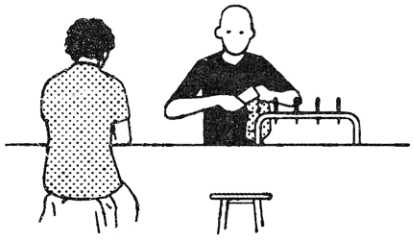

Wacht, ik weet het weer!

Zij was het **rotsdiertje!**

Rotsdiertje?

Bij wijze van spreken, hé.

Het was een vergelijking die zich opdrong toen ik hier met een paar vrienden was.

Jullie vielen haar toch niet lastig?

Nee, nee, wees gerust, we zaten op een afstand.

En de vergelijking was eerder op tooghangers in het algemeen gericht, zij vormde slechts de aanzet.

We vielen haar alleszins niet lastig.

Dan is het goed.

Ze zat toen ook aan die kant van de toog, in haar eentje.

Net als nu.

Haha, dat was een leuke avond.

Voor ons toch.

We hebben toen veel gelachen.

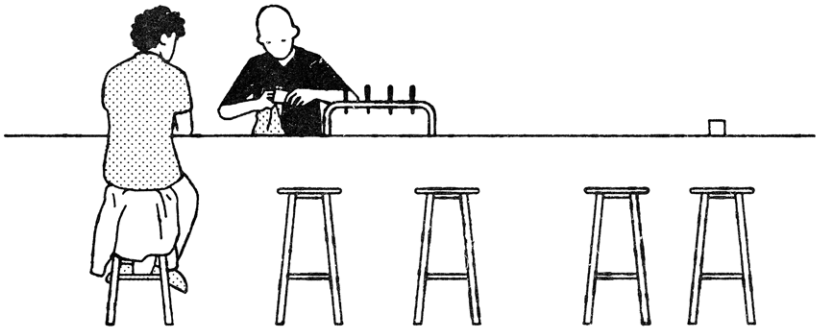

Wil je niet weten wat dat rotsdiertje is?

Jou kennende?

Waarschijnlijk niet.

Maar de toverspreuk om jou de mond te snoeren ken ik nog niet.

Gelukkig maar.

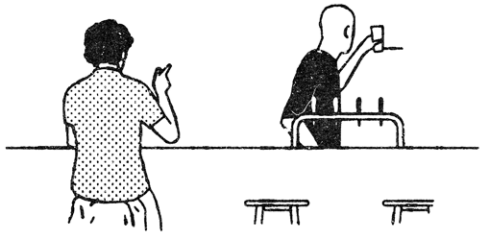

Het lijkt misschien wat vergezocht in het begin, dus hoor me even aan.

Dat rotsdiertje
– geen idee hoe het echt heet –
is een klein kikkervisachtig wezentje dat leeft op de bodem van de oceaan.

Maar waar de vergelijking om draait, heeft te maken met wat het dan doet. Dat diertje zwemt namelijk een poos rond...

Of nee, wacht. Misschien had het poten.

Benieuwd waar dit naartoe gaat.

Goed dan, dat diertje doolt wat rond en kiest uiteindelijk een plek uit waar het voor altijd wil blijven. Een rots of zo, iets waar het rustig op kan zitten.

En nu komt het.

Het zet zich goed op die rots **en**, beeld het je in, **eet daarna zijn eigen hersenen op!**

Kan je je dat voorstellen? In essentie **kiest** dat diertje er dus voor om voort te leven als een soort plant.

Vanaf dan voedt het zich enkel nog met wat er in het water voorbij dwarrelt en maakt zich voor de rest nergens meer druk over.